

Pretnar Adi, nogometaš

»Nogomet sem začel igrati kmalu po vojni, leta 1948 sem bil pri pionirjih, kjer smo igrali še bosi. Eno leto kasneje sem igral že pri mlajših mladincih in dobili smo copate. V ekipi starejših mladincev sem igral v obdobju 1950-53, ko sem z nogometom prekinil zaradi odhoda k vojakom.

Nogomet je bil tedaj najpomembnejši šport za poletni čas, pozimi pa smo smučali, jaz pa sem skakal. Prve skakalne smuči sem si pripel leta 1947, a kakšne posebne kvalitete nisem dosegel, ostal pa sem zvest smučarskemu klubu kot delavec pri gradnji koče na Starem vrhu in žičnic, kot tudi smučarski sodnik.

Po letu 1955, ko sem prišel od vojakov, sem ponovno postal član nogometnega moštva. Večkrat se je zgodilo, da nas je bilo domačih igralcev v ekipi manjšina, večina pa so bili oficirji, ki so prišli v loško kasarno. Med njimi je bil tudi oče Boška Petrovića, kasneje velikega jazz glasbenika. Boško je postal del naše mladinske ekipe in štiri leta ostal v Loki. Bil je tehnično dober igralec, sicer pa tudi glasbenik in organiziral nas je v ansambel (Mitič Miloš, Pretnar Adi, Lah Tone, Janez Zihel), s katerim smo imeli nekaj nastopov, predvsem na gimnazijskih plesih.

Trener nogometne ekipe je bil Doberlet iz Ljubljane, nekaj časa Roti (zaposlen v Elri), izpit za trenerja pa je opravil tudi Slavoj Božnar in bil krajši čas tudi trener. Kar nekaj igralcev je odšlo iz Loke igrat v druge klube – Drago Jazbec v Kranj, Stane Grahek k Železničarju v Ljubljano, Peter Poljanec in Feliks Hribernik k Slaviji, Okorn Tone k Železničarju«.

Po pogovoru z Adijem Pretnarjem zapisal Marjan Luževič, 2013